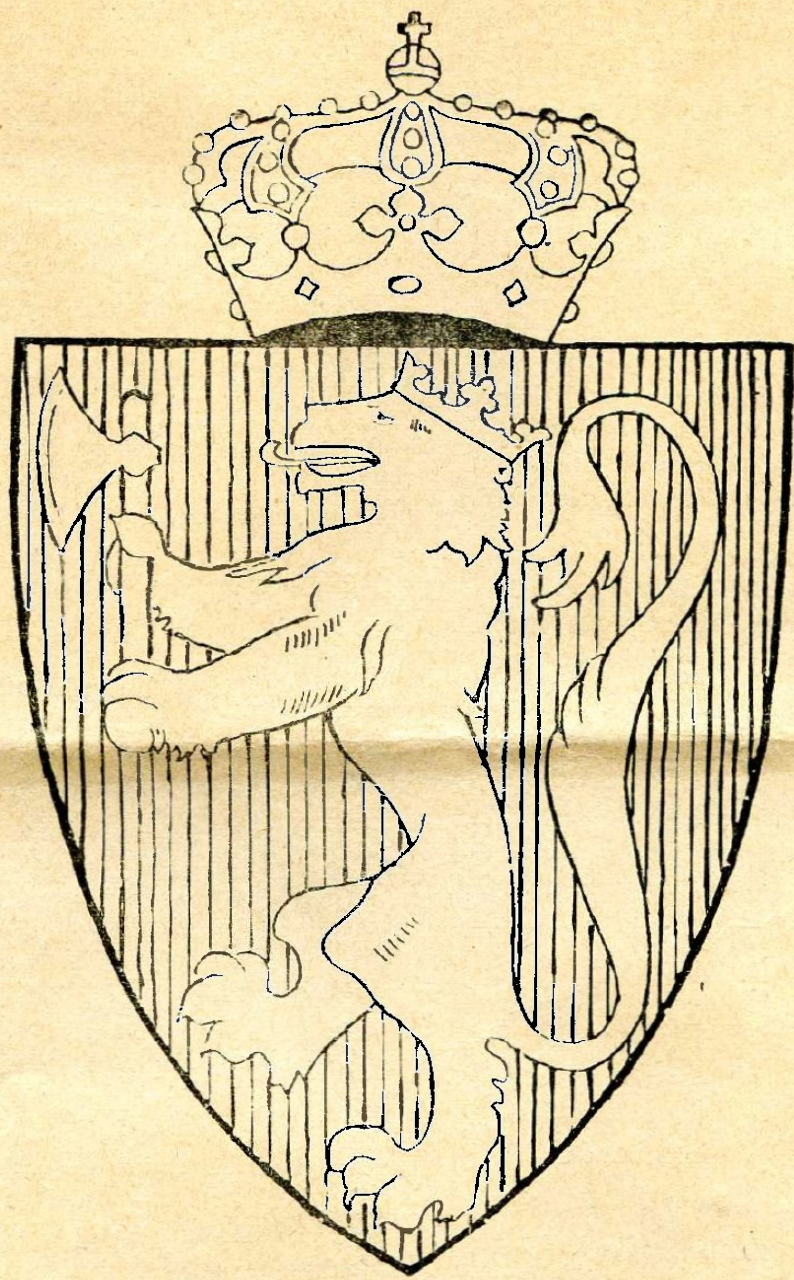

VIL VIL OSSE ET LAND-

ALT FOR NORGE

Godt år for Norge.

Ubegynt — aldri ferdig — er brevet vi skriver hjem
Det blev ikke satt på papiret, vi vet det når ikke
frem.

Det var i himmelens og havets ufølsomme rum vi
skrev,
Og ingen hjemme får vite at det var deres brev.

Posten kan ikke ta det, sperret er fjord og fjell,
Men hjertet vårt kjenner en utvei — at vi kan gå
med det selv.

Nyttårsnatten i snelys går vi et sted i land
Og inn over stiene sprer sig en flokk på titusen mann

Maskingeværer og stikkbrev, soldater og politi
Venter oss hvor vi kommer — usette går vi forbi.
Det er allikevel noe som Gestapo ikke vet.
Medsamsvorne har møtt oss, men det er vår
hemmelighet.

Kanskje er det vår barndom som sier hvor vi skal gå
Gåten og skogen og tunet der vi har lekt som små.
Hvor meget de fremmede kartla, tegnet de aldri inn
Det landet som vi fikk rett til, kjøpt med et barnesinn

For oss er gårder i lien og båtnøstene i sin vik
Ord vi kan tyde fra slekten som la dem akkurat slik
Kan vi ta feil av veien, vi sprang den i glede så titt
Vi gikk den en dag bak en kiste, og lærte den
skritt for skritt.

Mot alt vi kjenner og elsker er det hver av oss går
Så visst som at trekkfugl-bruset ikke kan stanse
en vår.

Et barn vil ta oss ved hånden, en mor har visst
at vi kom.

Og vi er sammen i landet som vi alene vet om.

Hvem av oss er landflyktig. Vårt eget folk er vi
blant,

Men hver av de tyske som tramper i gatene er
emigrant.

De strøk fra sitt land og kjøpte med andres
hunger og blod
Nydelsen ved å herske et år — eller kanskje to.

Fritt levde de bak sine grenser, men det var ikke
nok for dem,

Og smertens dag for de tyske er dagen da alle
skal hjem.

Et storhjem er det de krever, hvor mennesker
lider og dør

Føler de: Dette er Tyskland, hvor Tyskland ikke
var for.

Slik blir et fedreland mistet, for intet hjerte slår rot
I dette isnende livsrum av urett og overmot.
Seierherren er fange, sin egen erobnings trell,
Vil han hå landet tilbake, må han befri sig selv.

Men vi, vårt folk blev rotfast, vi slapp ikke
landets ånd.

Inatt skal vi komme i drømmen, imorgen med
våpen i hånd.

Vi kommer, men vi tar med oss bitterhet vill
og hård,

At mange må kjøpe med livet den jord som alltid
var vår.

Men etter den grusomme leken som pinte, myrdet,
rev ned,

Ber vi at landet vi elsker må gi oss kraft til fred.
Volden selv må bli hjemløs når folket har funnet
hjem,

Og vi skal virkeliggjøre det brevet som ikke kom
frem.

NORDAHL GRIEG

VI VIL OSS ET LAND.

Nr. 4

Januar

1941

Tross alt -

Vi står ved begynnelsen til et nytt år, et år som vil bringe menneskeheten nærmere den dag da seiren over tyranniet vil bli fullbyrdet. Derfor er 1941 for oss nordmenn som for alle frihetselskende mennesker et håpets år. Det år som er gått har vært et vondt år, men det har også vært et år som har sveiset det norske folk sammen og skjerpet dets vilje til kamp.

Vi har vært utsatt for et av historiens skjendigste overfall. Et øyeblikk stod vi lammet, men så tok motstandskraften til å vokse.

Vi mistet det dyrebareste av alt, friheten, men vi skal vinne den tilbake, tross alt — vi skal seire!

Situasjonen ved årsskiftet gir grunn til optimisme: Storbritannias knusende slag mot det italienske imperium, Hellas' seierrike kamp i Albania, Amerikas støretilte hjelp til Storbritannia.

Som en skarp kontrast til de hese brølene fra Berlin står Roosevelts rolige uttalelse: Jeg tror ikke aksemaktene kommer til å vinne denne krigen, og jeg bygger mine ord ikke på følelser, men på opplysninger.»

I den jettestrid som utkjempes mellom kultur og barbari har vi som oppgave å holde hjemmefronten. Vi skal vise verden at vi er et kulturfolk som kan holde ut på tross av fremmede bajonetter og pøbelvelde. Kaldt og besindig skal vi møte hvert overgrep med den mest aktive passive motstand. Og like kaldt og besindig skal vi samle krefter og forberede oss til den dagen kommer som vi alle venter på. Skulder ved skulder skal vi stå — urokkelig sammen til seiren er vunnet!

Leve friheten! Leve Norge!

KIRKEN og „den nye tid“.

Avskrift av henvendelse datert den 15-1-1941 fra Norges biskopper.

Til
Sjefen for Kirke- og undervisningsdepartementet,
kst. statsråd Skancke.

Etter kirkens bekjennelse står kirken i forhold til en rettstat, idet staten ved sine organer forutsettes å opprettholde den rett og rettferdighet som er en Gudvillet ordning. Norges grundlov fastslår at „den evangeliske lutherske religion forbliver statens offentlige religion“. Det er da nødvendig og vesentlig for kirken å være klar over om staten, som også har med de kirkelige anliggender å gjøre, aksepterer å føle seg bundet av de retts- og moralsforpliktelser som kirkens tros-grunnlag, Bibelen og bekjennelsen inneholder. Dette er nødvendig ut fra kirkens hele vesen.

Det har derfor vært av den største betydning at kirkens tilsynsmenn under de forhold som har utviklet seg 9. april, har kunnet vise til at retten ble opprettholdt, både som folkerett og som statlig ordensrett. I flere rundskriv har biskopene fremholdt dette, således Oslo biskop i et utførlig sirkulære „Det midlertidige og evige“ av juli 1940, og hver av biskopene i rundskriv i oktober—november. Senest er det uttalt i et rundskriv tiltraatt av alle biskoper, datert 15. november, hvor det heter at „Våre lover står ved makt, og at det er tilsagt dem respekt fra alle myndigheter.“

Det er usødig at dette for kirken ifølge dens bekjennelse er et grunnleggende forhold, som til enhver tid må bestemme kirkens holdning.

Kirkens tilsynsmenn har også hatt full grunn til å gi den nevnte orientering til prester og menigheter i disse spørsmål, da den grunnleggende Führer-forordning av 24. april er i overensstemmende med folkeretten og Reichskommissær i sin tale 1. juni ga tilsagn om den i Haagerlands-krigsordningens § 46 hjemlede religiøse frihet, og videre i sin forordning av 28. sept. tastslo at domstolenes uavhengighet skulle forbli urørt.

I den siste tid er det imidlertid kommet opp en rekke alvorlige tvil om holdbarheten av det biskopene således har fremholdt for kirkens lemmer. Vi er stillet overfor det spørsmål om staten ved sine organer vil opprettholde orden, rett og rett-

ferdighet, slik som vår kirkes bekjennelse forutsetter.

Det foreligger vesentlig tre forhold som uvilkårlig må settes i forbindelse med hverandre, - og som er blitt oppfattet derhen at voldsopptreden ikke hindres, men snarere tillates, og at man samtidig har ment å se tegn til at selve rettsvesenet oppløses i sine grunnleggende faktorer. Konkret uttrykt er uroens årsak først hirdens programmatiske voldsframferd, dernest den samlede Høyesteretts tilbaketreden, og sist, men ikke minst, inngrepet i prestens sjelesørgeriske taushetsplikt.

Disse forhold foreligger dokumentarisk (se bilag), og skal her bare kort resymeres.

1. Hirdens overfall på Oslo Handelsgymnasium 30. nov. 1940, hvor også lærere og direktør ble slått ned og sterkt mishandlet, var i seg alvorlig nok. Det alarmerende ved begivenheten ble forsterket ved den programparole som samme morgen var gitt i partiets offisielle organ, og hvor det bl. a. het: „Vi slår igjen, så de skal miste syn og hørsel . . . Hirdmenn! Slutt rekkene! Den som slår oss en gang, han slår vi tifold igjen, det skal være vår parole!“

Hvis et samfund godkjenner en slik parole og ikke sørger for at orden og rett er forenet, må det synes å ha brutt med vesentlige forutsetninger for et rettsamfund. Spørsmålet blir så meget alvorligere som det i en rekke tilfeller ikke kunne tales om en såkalt provokasjon. Således ved det brutale overfall på Studentersamfundets formann i Trondheim 29—11 (innberettet til herr statsråden ved professorrådet ved N.T.H.), videre over 11. desember, på volontør Stabel, som i mørket ble bortført i bil, kledd naken og pisket av hirden (se bilag), og ved andre innen- og utenbys begivenheter.

Alvoret økes derved at disse tilfeller ikke er blitt opptatt til rettslig behandling og de skyldige straffet. Tvertimot lot ordensmaktens overste den 14. desember utgå dagsordre til politiet om ikke å gripe inn men „aktivt støtte opp om hirden“. Det opprørende i de enkelte voldshandlinger synes derved å bli et prinsipp-spørsmål for hele samfundets indre sikkerhet. (Se den bilagte ordre fra Politidepartementet).

Ytterligere er der utsendt et rundskriv fra Innenriksdepartementet den 16. desember, hvor det blir pålagt alle statens og kommunens tjenestemenn positivt og aktivt å støtte hirden. Det motsatte vil bli ansett som „statsfiendtlig handling“ og vil bli gjenstand for drastiske straffer.

Såfremt disse ting planmessig videre skulle bli effektuert, vil kirkens tjenere savne grunnlaget for

å kunne veilede samvittighetene angående respekt og tryggheten overfor rettstilstanden i samfundet. Derfor ber vi om å få legge de foran dokumenterte forhold fram for vårt kirkedepartements sjef.

2. Det annet forhold som uvilkårlig er satt i forbindelse med det foregående knytter seg til dets utrygghet som oppstår også for kirkens medlemmer derved at den saulede Høyesterett har nedlagt sitt hverv.

Høyesterett slår fast (se bilag) at Justisdepartementets forordning av 14. november, hvorved departementets sjef får myndighet til å stryke og oppnevne lagrettemenn, domsmenn og rettsvidnere betyr et inngrep i rettslivet som er i åpenbar strid med anerkjente rettsprinsipper, noe som vil få de mest skjebnesvangre følger for rettslivet, idet domstolenes uavhengighet er av grunnleggende betydning for rettsikkerheten, og er fastsatt i grundloven. Selve det faktum at samtlige medlemmer av landets øverste rettsinstans har funnet sig nødsaget til å nedlegge sine hverv må og innen kirken skape en dyptgående utrygghetsfølelse med hensyn til det bærende grunnlag for samfundets rettsliv.

Når kirkens bekjennelse (Augustana 16., se bilag) uthever det legitime i statens virke og voldsbruk, og på dette grunnlag pålegger enhver kristen å være loyal mot staten, da vil herr statsrådene sikkert være enig i at kirkens tilsynsmenn har rett og plikt til å si fra og å be om å bli orientert om så alvorlige forhold som foran nevnte.

Herr statsrådene vil videre forstå at alvoret i vår situasjon ikke blir mindre derved at vi ser hvordan vold avler vold, og at der opparbeides en mentalitet av hat til folket. Ikke minst går det ut over den oppvoksende ungdom. Oppdragelse av kristne karakterer er ved lov pålagt kirke og skole, og er i seg selv en kirkens centrale livsoppgave. Når det derfor i en henvendelse til alle skoleledere fra Kirke- og Undervisningsdepartementet, datert den 12. november, sendt ut sist i desember, het at skolens ansvarshavende folk skal forpliktes til på ære og samvittighet til positivt og aktivt å støtte inn for ethvert tiltak og vedtak som de nye styre gjør, da tilspisser det hele seg til en samvittighetskonflikt for det centrale i vår livsgjærning.

3. Dypt inngripende i prestens gjærning er den nylig offentliggjorte forordning fra Politidepartementet (datert den 13. desember 1940), hvorefter den tjenstlige taushetsplikt for presten kan oppheves av Politidepartementet. Vår taushetsplikt er ikke bare fastsatt ved lov, men har alltid vært

grunnbetingelse for kirkens og prestens gjerning når en skulle øve sjelesorg og motta skriftemål fra mennesker i nød. Det er en ufravikelig betingelse for denne kirkens gjerning at et menneske kan ha full og ubetinget tillit til at presten er uløselig bundet av sin taushetsplikt — slik som denne har vært utformet både i norsk lovgivning og i kirkens ordninger til alle tider og i alle kristne land. Å oppheve dette samvittighetens Magna Charta er et inngrep i livsnerven for kirkens gjerning, et inngrep som får en dypt alvorlig karakter derved at forordningens § 5 fastsetter at Politidepartementet kan la vedkommende prest fengsle for derved å fremtvinge forklaring, uten at dette har vært forelagt domstolen.

Sammen med andre viktige forhold som vi ikke berører her, har alt det anførte tvunget oss til å rette denne forespørsel til Kirke departementet om klarhet, idet vi er forvisset om å møte forståelse for alvorret i vår situasjon.

Eivind Berggrav. J. Støren. J. Maroni.
 Andreas Fleischer. Henrik Hille G. Skagestad.
 Wollert Krohn Hansen.

Quisling har sagt . . .

30-6-32 i Stortinget: «Det er ikke tvil om at mytteri i tilfelle av mobilisering er organisert landsforrederi. Enhver som har forståelse av vor nasjonale selvhevdelse kan ikke lukke øynene for disse ting.» — Quislings oppfatning av landsforrederi synes å ha forandret seg siden 1932.

7-4-32 i Stortinget: «Vi så dette igår — vi så folk som ikke var underlagt statens og den offentlige kontroll, opptre i uniformer. Jeg vil henstille at dette blir stoppet, det må ikke fortsette. For vi kommer ut på et skraplan. Samfundets maktmidler må være under samfundets kontroll.» Etter å ha sett horden herje i Oslos gater føler vi oss forpliktet til å minne Quisling om denne hans uttalelse.

I samme forbindelse siterer vi hvad Quisling bl. a. skrev i et brev til Stortinget i 1932: «Folk må ha tillit til statsmyndighetene, ha tillit til at orden og sikkerhet opprettholdes. Det er en nødvendig forutsetning for et samfunds eksistens, det er den eneste forutsetning.» —

Sitatene er hentet fra Stortingstidende.

KAMPEN

OM Å BRYTE NED VÅRT
 RETTSVESEN.

Høyesteretts medlemmer er nu definitivt trått tilbake. Den siste fase forløp slik:

Da det viste seg at Justisdepartementet tilross for brevet av 12. desember og muntlig henvendelse ikke ønsket konferanse om dagen for høyesteretts fratreden, ble der 18. desember sendt departementet nytt brev, undertegnet av samtlige medlemmer:

„I brev av 12. d. m. har undertegnede medlemmer av høyesterett meddelt Justisdepartementet at vi ikke kan fortsette i våre embeder. Vi uttalte samtidig at vi forutsatte en konferanse med departementet om tidspunktet for vår fratreden.

Da vi ikke har fått noe svar går vi ut fra at departementet ikke finner en sådan konferanse påkrevet. Vi tillater oss derfor å meddele at vi fratrer våre embeder lørdag den 21. d. m., som etter Høyesteretts forretningsorden er rettens siste arbeidsdag for rettsferien.“

Deretter ble Justitarius og en rekke av rettens medlemmer enkeltvis kalt til kst. statsråd Riisnes, som bl. a. meddelte at han vilde gi de eldre dommere avskjed og straks oppnevne et flertall av dommere som vilde gå inn for N.S.s retningslinjer. Stillingen vilde i så fall blitt at dommerne under 65 år vilde bli sittende som formelt ansvarlige for Høyesteretts fortsatte arbeide uten reell adgang til samtidig å yte noe forsvar mot angrepene på høyesteretts konstitusjonelle og folkerettslige stilling.

21. desember mottok de av rettens medlemmer som hadde fylt 65 år, salydende brev fra kst. Riisnæs:

„I medhold av forordning av 5. desember d. å. om tillegg til lovgivningen om aldersgrenser § 2 har jeg truffet beslutning om at herr . . . fratrer fra idag.“

Samtidig fikk hver enkelt av de yngre medlemmer følgende brev fra departementet:

„Av hensyn til utførelsen av Høyesteretts forretninger finner departementet det nødvendig å gjøre herr Høyesterettsdommeren oppmerksom på at departementet anser det for å være Deres embedsplikt å forbli i Deres embede inntil dette etter kunngjøring med van-

lig 4 ukers frist kan bli besatt. Det er departementets forutsetning at dette vil kunne ordnes innen 6 uker."

Etter dette sendte rettens samtlige medlemmer samme dag - 21. desember - følgende brev til Justisdepartementet:

„I anledning av departementets brev av idag til Høyesteretts justitarius og de enkelte dommere tillater vi oss å meddele at vi alle henholder oss til våre brev av 12. og 18. d. m. Vi kan ikke erkjenne at Justisdepartementets sjef har folkerettslig hjemmel for å pålegge medlemmer av Høyesterett å fortsette i sine embeder under de foreliggende forhold.

Dersom Justisdepartementet, etier å ha mottatt vårt brev av 12. d. m., hadde uttalt ønske om at samtlige medlemmer av Høyesterett skulde fortsette en tid, ville vi - som det fremgår av brevet - ikke ha stillet oss avvisende overfor et sadant ønske."

Pressemeddelelsen om oppnevnelsen av 7 nye høyesterettsdommere er et falsum, forsåvidt at den legger skjul på at hele Høyesterett er fratrukket. Hensikten er åpenbart dels å innbille mulige kandidater til dommerstillingene at det kun gjaldt en delvis fornyelse av Høyesterett, dels og især å svekke den moralske virkning av at den samlede Høyesterett har nedlagt sitt hverv.

De forskjellige forordninger som folkedomstol, om nye lagrettmenn og om aldersgrenser som tjener til å bryte ned vårt rettsvesen er i strid med Haagerkonvensjonen IV art. 43. Det var ingen hindring for å respektere vår gjeldende rett undtagen for et styre som vil vold og vilkårlighet.

Når grunnloven har slått fast at domstolene skal være uavhengige av administrasjonen og at dommerne som embedsmenn ikke skal kunne avskjediges uten etter lov og dom, er det fordi heri ligger den beste garanti for borgernes liv, frihet og eiendom. Og det er de goder man tilslutt vil tillivs.

Den nye høyesterett vil neppe få noe større å gjøre. Når det gjelder civile saker er partene nesten i alle tilfeller blitt enige om å trekke saken tilbake, og istedet la den bli avgjort av en „privat voldgiftsrett“, bestående av de lovlige høyesterettsdommere.

Tysklands

BRUDD PÅ FOLKERETTEN.

Norge og Tyskland er begge bundet av Haagerkonvensjonene av 1907, deriblant nr. 4: «Om landkrigens lover og sedvaner» med tilhørende reglement.

Reglementets 3. del fastsetter de folkerettslige grenser for fiendens myndighet innen okkupert område.

Den viktigste bestemmelse er reglementets art. 43:

«Når den lovmessige makt faktisk er gått over til okkupanten, skal denne ta enhver forholdsregulering som beror på ham, for såvidt mulig å gjenopprette og sikre den offentlige orden og det offentlige liv. Okkupanten skal herunder respektere de lover som gjelder i landet, medmindre det foreligger absolutte hindringer derfor.»

Okkupasjonen er altså en faktisk tilstand som gir okkupanten en midlertidig militær myndighet. Inngrepene i den norske sivilforvaltning ved dannelsen av et «Reichskommissariat» og ved oppnevnelsen av de «kommissariske statsråder» har derimot ingen hjemmel i Haagerkonvensjonen og strider følgelig mot folkeretten.

I «Deutsche Monatshefte in Norwegen» (nr. 12, Desember 1940) forsøker herr dr. Rolf Schiedermaier i en typisk nazistisk «fortolkning» av art. 43 å forsvare disse folkerettsstridige inngrep. Han hevdar at tyskerne ikke er fiendtlig innstilt overfor nordmennene, men tvertimot nærer de venskapligste følelser overfor dem; derfor kan ikke folkerettens begrensninger gjelde i dette tilfelle. Bortsett fra at det norske folk sikkert betakker seg for et slikt «venskap», er det tilstrekkelig å minne om at den tyske riksregjering den 16. april 1940 erklærte at den betraktet sig som «værende i krigen med Norge».

Den personlige rettsstilling behandler Haagerkonvensjonen i følgende artikler:

Art. 45: „Det er forbudt å tvinge befolkningen på et okkupert område til å avlegge ed til den fiendtlige makt.“

Art. 46: „Familiens ære og rettigheter, indvidenes liv, den private eiendom, den religiøse overbevisning og religionsutøvelse skal respekteres. Privat eiendom kan ikke inndras.“

De gjentatte rekvisisjoner av privathus, f. eks. Terbovens beslagleggelse av Skaugum, strider således mot folkeretten.

Art. 50: „Ingen fellesstraff, pøngestraft eller annn straff kan illegges befolkningen på grunn av enkeltpersoners handlinger, når ikke befolkningen kan regnes som solidarisk ansvarlig.“

Også denne bestemmelse har de tyske myndigheter gjentagne ganger forbrudt seg mot, sist ved den bot på kr. 60,000 som Trondheims befolkning er ilagt på grunn av et overfall på en tysk matros som har funnet sted.

Ifølge art. 56 skal visse offentlige bygninger, bl. a. skoler, behandles som privat eiendom. Enhver benyttelse fra okkupasjonsmaktens side av disse bygninger er således forbudt.

Ikke desto mindre er en lang rekke skoler over hele landet fremdeles beslaglagt til innkvartering av tyske soldater.

Art. 52: „Rekvisisjoner in natura og tjenester kan kun fordres av kommunene og beboerne til okkupasjonsh rens behov. De skal stå i forhold til landets hj pekilder.

De tyske myndigheters utplyndring av norske lagre av levnettsmidler og andre varer for eksport til Tyskland er — bortsett fra at den strider mot de enkleste moralbegreper — også direkte folkerettsstridig.

Endelig kan nevnes at domstolenes virksomhet og deres ubetingede uavhengighet ikke berøres av okkupasjonen. Dette er folkerettslig anerkjent. Det er også uttrykkelig erkjent og fastslått såvel i § 3 i Hitlers forordning av 24. april 1940 som i Reichskommissar Terbovens forordning om «die kommissarischen Staatr te» av 28. september 1940 § 5.

De inngrep som har funnet sted overfor Høyesterett og landets øvrige domstoler betegner derfor et grovt brudd på gjeldende folkerett.

(Kilder til ovenstående fra:
Lovtidende 2. avd. 1910).

Skolene

O G N. S. - P R O P A G A N D A E N.

Kirke- og Undervisningsdepartementet har i flere skrivelser til skolene oppfordret til   la propagandam ter for «den nye tid» inngå som ledd i undervisningen. Samtlige rektorer i Oslo har sendt departementet en svarskrivelse, som vi gjengir utdrag av. Skrivelsen er datert 30. nov. 1940.

« Det er vår plikt   uttale overfor det  rede departement at vi anser tvungne propagandam ter for meget uheldige fordi de strider mot det som skulle være en hovedoppgave for den høge almenskoles arbeid i samsvar med lov og undervisningsplaner: Så vidt mulig   oppdra v re elever til   tenke selvstendig.

Vi tillater oss videre   gjøre oppmerksom på at vi også uten hensyn til dette vart prinsipielle standpunkt anser slike skolem ter som ledd i undervisningen nettopp nå for spesielt uheldige. Dette vil de således være fra et alminnelig foreldresynspunkt. Og da det her er tale om en undervisning som ikke er instituert ved lov eller reglement, måtte det bli foreldrenes sak   avgjøre for den enkelte elev om han skulle delta i m tene. Vi mener at foreldrene har berettiget krav på at deres samtykke i tilfelle innhentes på forhånd gjennom henvendelse fra skolen. . . .»

I Bygland har ordførerens rykket inn følgende annonse i avisen:

PLAKATKLISTRAR.

Etter p bod av Innanriksdepartementet skal det slått opp minst 1 eks. av plakata «Norge kaller» på dei kommunale kontori.

Er nokon viljug til   taka på seg plakatklistringi, lyt han innan 21. d. m. senda søknad med l nskav til

Ordføreren i Bygland.

H Ø G F E R D

Det er den største glede ein liten fyr kan få
At han slepp ut i høgdi, så folk kan honom sjå.
Og kjem det så en framand og rosor honom gildt,
Så vert han så stolt at han reint løyper villt.

Kven kan så undrast på at det faller honom kjært
Å læra slike ting som dei store hev lært.
Å drikke same drykken og gjera same skral
Å bera same klædnad og læra same mål.

STANDARTE NORDLAND

Der finnes ingen grenser for hva Quisling kan prestere av det vanvittige. Hans devise synes å være: «Jo galere, jo bedre».

Som en følge av sin årelange forrederiske virksomhet har han nå opprettet forrederregimentet Nordland. Det skal — for å bruke Quislings egne ord — kjempe under «de tyske brødres seierrike faner». Spesielt har han oppfordret hirden til å melde seg. Det norske folk drar et lettelsens sukk ved tanken på å bli kvitt hirdguttene. Måtte de alle reise til Tyskland!

Det hele er både komisk og tragisk, komisk ved at hele skuespillet er så slett som det overhodet kan bli, og tragisk ved det at det betyr borgerkrig i landet.

Imot N.S.-klikken står resten av folket og venter på oppgjørets dag. Det kan komme til å vise seg at det norske folk enda har fysiske maktmidler nok til å slå forrederne ned.

Vi har ikke glemt de av våre kamerater som falt i kampen for sitt lands frihet, det er pletter av deres blod på „de tyske brødres seierrike faner“. Vi skal hevne dem.

Rettsforhold

I DET NYE EUROPA.

Vi gjengir nedenfor uttalelser fra noen av de menn som skal gjennomføre «nyordningen i Europa».

„Vår rett ligger i styrken. Ordet „Rett“ er et kunstig dannet og ubeviselig begrep.“

Hitler.

„Rett er hva der tjener fedrelandet“.

Innenriksminister Frick.

„Retttferdighet er forsvaret for de tyske interesser likeoverfor alt som skader det tyske folk.“

Justisminister Frank.

„Det tyske folk må allerede fra barnsben av oppdras til den uforbeholdne anerkjennelse av Tysklands rett. Man må ikke forpeste barnesjelene med den såkalte objektivitets gift“.

Hitler-

„Når jeg hører ordet kultur spenner jeg min revolver“.

Hanns Johst.

„Malet for våre universiteter er ikke objektiv vitenskap, men en vitenskap som er heroisk, kjempende og soldatermessig.“

Universitetsrektor Brück

„Bare i krigen formår den menneskelige sjel å utfolde sek sterkest og rikest. Der sprudler den fram fra en dypere brenn enn alle kunstneriske og vitenskapelige ytelser.“

Professor Banse.

Det synes etter disse uttalelser å domme at «det nye Europa» ikke blir noe retts- eller kultur-samfund.

RETTELSE

I julenummeret av „Vi vil oss et land“ har det dessverre sneket seg inn endel trykkfeil.

Vi retter de viktigste av dem:

I diktet til kongen står der i 1. vers:

„Det løfte: Alt for Norge“.

Der skal stå: „Ditt løfte: Alt for Norge“.

Videre i 1. vers står: „Det ledet ingen vill“.

Skal stå: „Deg ledet ingen vill“.

I 3. vers står: „Mot usseldommen sviket“.

Skal stå: „Mot usseldommen, sviket“

I artikkelen «Forsvunne personer i Oslo» var det uteglemt et avsnitt, som skal stå foran listen over de savnede. Det lyder: „Vi har nedenfor en liste over kvinner som er meldt savnet til politiet. Listen omfatter bare de kvinner som er meldt savnet i et tidsrum av en og en halv mnd., nemlig fra 1 nov. til ca. 20. des. Disse kvinner er når dette skrives (25. des.) ikke kommet tilrette etter hva politiet kan opplyse om. Men kanskje herr Lange kan si oss når de er kommet tilrette?“